PALI-HANDSCHRIFTEN VAN 'S RIJKS ETHNO- GRAPHISCH MUSEUM TE LEIDEN.

DOOR

H. KERN.

Onder de geschenken waarmede de Heer Hamel, gewezen Consul-generaal te Bangkok, het Ethnographisch Museum te Leiden verrijkt heeft, behooren ook ettelijke handschriften op palmbiad. Toen ik op verzoek van den Heer Schmeltz die handschriften onderzocht, bleek mij dat alle geschreven waren in dezelfde karakters, namelijk in een soort van Cambodja-schrift, doch in verschillende taal. Drie er van zijn in 't Pāli, de vier overige in eene mij onbekende taal. Eene korte beschrijving van de Pāli-handschriften zal wellicht dezen of genen welkom zijn.

Het HS. gemerkt N°. 207, in 18 bladen, is het bekende, Kam-mawācam betitelde formulierboek der Buddhistische geestelijken. Een gedeelte van de verzameling is in der tijd uitgegeven door Prof. Fr. Spiegel ¹; omtrent den aard der kamma's in het formulierboek vindt men het noodige bij Childers, Dictionary of the Pāli language, p. 180, vg., en in Spence Hardy's Eastern Monachism, p. 44, 207 en 283. De titels der verschillende handelingen, aan het einde van elke afdeeling, luiden in het alles behalve correcte HS. als volgt:

Upasampadā kamman niṭṭhitam	fol. 6, b.
Kaṭṭhinakamman samuhataṃ (!) niṭṭhitam	" 7, b.
Simam samuhataṃ (!) kamman niṭṭhitam	" 8, a.
Simam samuhanataṃ (!) kamman niṭṭhitam	" " "
Simam samattam (!) kamman niṭṭhitam	" 9, b.
Abbhānakamman niṭṭhitam	" 18, b.

Zoowel in deze onderschriften als in den tekst komen verscheidene fouten voor; zoo is voor simam samuhanataṃ te lezen s. samūhataṃ of simasamūhananam, en het eerste simam sa-

¹ Kammapākya (Bonn 1841) en Aneecdota Palica (Leipzig 1843).

muḥataṃ schijnt eene vergissing te zijn voor eenen geheel anderen titel, namelijk ticiṃwarena wippawāso, dat één regel verder staat. Samatta is eene fout voor sammata.

Een tweede handschrift bevat dezelfde verzameling formulieren. Beide MSS. zijn netjes geschreven en verguld op snede; er is dus aan 't uiterlijk zorg genoeg besteed, maar de tekst is verre van correct, zoodat men geen hoogen dunk opvat van de geleerdheid der Siameesche monniken.

Het derde HS., gemerkt No. 36, groot 13 bladen, bevat insgelijks verschillende stukken: vooreerst de bekende Buddhistische geloofsbelijdenis; wijders de tien sikkhāpadāni of zedelijke geboden. Daarna volgt het verhaal van den monnik, die door een giftige slang gebeten stierf. Het is hetzelfde verhaal, maar in andere redactie, dat wij ook aantreffen in Culla-Vagga 5, 6 (uitgave van Prof. H. Oldenberg). De monnik draagt den mij van elders onbekenden zonderlingen naam Girimānanda, waarnaar het verhaal dan ook genoemd is: Girimānanda-suttaṃ.

Zoo de drie Pāli-handschriften ons, wat den inhoud betreft, nagenoeg geheel bekend waren, en zij dus onze kennis niet vermeerderen, hebben zij toch deze waarde voor ons, dat zij, voor zoover mij bekend, de eenigste MSS. hier te lande zijn, die gemelde schriftsoort vertoonen. Uit den vorm van dat schrift is mij duidelijk geworden, hoe Prof. Spiegel in zijne voormelde uitgave van het Kamawākya telkens utti heeft voor ñatti; het karakter voor de ña vertoont namelijk groote gelijkenis met dat voor de u. In het Singaleesche schrift lijkt de ña niets op de u; hierin kan de vergissing nooit ontstaan zijn.